

Něco se rozhodně lepí na paty

Sedím na štábu a na pravé koleno si tisknu ledový obklad. „Nesmíte skákat ani běhat, je vám to jasné,“ slyším mrzutého ortopeda, zkoumajícího před čtrnácti dny moje snímky z magnetické rezonance. „Jasný...“ Na tváři se mi rozleje pobavený úsměv. „Jau,“ syknou bolesti, a teď už se vážně rozesměju. Za normálních okolností jsem vzorná pacientka. Jenže, když přijede Mňága, neskákat jednoduše nejde. Popravdě, po tomhle energií nabitým hudebním nářezu jsem odcházela pěkně splavená! Jednoduše, člověk nemůže být pořád za intelektuála a čas od času si potřebuje zablbnout každý. Tím spíš, když přejijete festivalový pátek třináctého – a že ten náš stál vážně za to. Vypadalo to asi takhle:

9:00 Naši pořadatelé unaveně mžourají do ranního slunka s vidinou nákladáku, který má dovézt koncertní stage. „Bude mít sekeru, dám vám vědět,“ hlásí Vojta. Nevrlé mrmrlání ve smyslu: „To jsem si mohl ještě přispat“, spraví první ranní kafe, u otrlejších pivo. Co se Zpravodaje týče, jsem v pohodě. K psaní pátečních pozvánek se včera přihlásil Colombo, takže se začátkem nemusím spěchat. **10:00** Nákladák s pódiem stále nedorazil, má poruchu. **11:00** Colombo ještě nenapsal ani čárku a páteční vydání začíná bít na poplach. Na můj krotký dotaz, jestli by už mohl začít psát, mi odpovídá, že nemohl, protože jel s ostatními na pomoc tyčím, plachtám a deskám, uvízlým kdesi v Třebíči. **11:05** Mám krizi a intenzivní pocit, že usnu na klávesnici. Proším fotografa Tonína o kafe bez mléka a začínám zamračeně psát. **11:10** V redakci nefunguje tiskárna. Ondra, místo zalamování a editace textu, který ještě nedostal, zápasí s velkou bílou bedýnkou, která vypověděla poslušnost. **12:00** Přestože píšu už dvě hodiny, pořád mi chybí nokturno a kafe nezabralo. Pořadatelka Maruška se pořezala a potřebuje jet na pohotovost. **12:30** Tonino si s hrůzou uvědomuje, že dneska s Ondrou zapomněli dát rituální pivo a já reflektuju, že jsme si nedošli na oběd. Konec se blíží. **13:17** Jdu na oběd a poté přemýšlím, jestli myšlenka jít dneska na lodičku není vzhledem k okolnostem poněkud odvážná. Sice nevím o nikom, kdo by se v místním rybníku utopil, ale...víte co. **13:45** Stavěči pódia pracují na plné obrátky, já naposledy pročítám texty a Maruška se vrací se zavázanou rukou. Ondra zprovoznil tiskárnu. **16:45** Vracím se spálená z lodičky. Za poklidných, místy lehce depresivních písniček Vlny usínám na štábu a neprobudí mě ani největší nářez letošního festivalu, brněnský rock jménem Irshai. Ta jejich bubence musí být vážně ďábel! **19:45** Zaspala jsem, štrachám žluté tričko s kartičkou pořadatele a vyrazím na Pandu. **20:45** Za zvuků Jarretu jím grilovaný hermelín, a je mi...ZIMA!! Otráveně se vracím zpátky na štáb převléknout. **21:00** Stojím uhnaná před pódiem (hezky jste postavili!), lehce zkouřená Matějovou vodnicí. Když se dozvídám, že Mňáze nejdou odposlechy, lituju, že v té dýmce byl jenom ochucený tabák. **22:00** Porucha je odstraněna... a před námi je super hudební zážitek, který v jedinou chvíli smaže všechny útrapy minulých hodin. „Mňága a Žďorp?“ zakřičí partička přede mnou, aby jim kámoši odpověděli: „Umí!“ Jo, to můžu potvrdit. Tyhle hitovky se jen tak neochozí. **0:00** Atarés navazují na poslední tón předávku Mňágy a než doklopýtám do sálu, první tanečníci už opanují taneční parket. Vlní se tady všichni včetně Vlny samotného, a já, nabalená jako pumpa, přemýšlím, k čemu jsou mi ty patery šaty na štábu. **1:00-1:30** Marné přemlouvání několika pořadatelů, aby se mnou šli pozorovat padající hvězdy. Alespoň vím, jak mám koukat, abych dostala zadarmo panáka bobkovice. **1:30** Dneska to na „něco si přeji“ nevypadá. Jediným upadnuvším předmětem dnešního noci je tak moje maličkost, když vyčerpaně usínám na štábu. Ačkoliv, vlastně ne. Ta rána a zvuk těla, nedobrovolně sjíždějící schody ve dvě ráno, to byl myslím Vojta...
Sova

DNES Divadlo Basta-fidli – Ptačí cirkus

Pepino von Dráček vystudoval divadelní akademii v Praze a hraní divadel pro děti je pro něj vlastně volným pokračováním studií. Prostředí hravost a okouzlení animací loutek v duši umělce stále koluje. Loutky a scény zhotovuje buď sám a nebo s výtvarníkem představení, hudbu k divadlu si také skládá sám a je tedy jisté, že nás čeká další kouzelné odpoledne plné písniček, artistických intermezz a neřízené zábavy.

Hmlisto

Slovenské duo Hmlisto ukazuje, že zbrusu nová lidovka nemusí být oxymorón. Citlivé texty, vztahující se k přírodě i základním existenčním pocitům člověka, podtrhuje až účelně střídá hudba, ve které jsou jasně cítit kořeny v klasické slovesné tvorbě, zároveň jim ale nechybí jistá dávka suchého až černého humoru.

Větrno

Libereckou, původně trampskou skupinu Větrno založili v roce 1985 Jarmila s Pavlem a během let se v sestavě vystřídal na patnáct muzikantů. Skupina ze začátku stavěla na vlastních písničkách, zvoničích kytarách a trojhlasu. V létě 2018 se sestava mění, ale zůstává cit pro trampské srdce i atmosféru táboráku a vandrů plných muziky a smíchu, což ocenili i porotci Porty 2019.

Teepee

České duo Teepee, tvořené Terezou Lavičkovou a Miroslavem Patočkou, hraje takzvaný „dreampop“. Zasněné vokály, zvuk kytar, syntetických bicích k sobě pojí atmosférické texty. Jak rádi říkají v rozhovorech, v muzice jsou pro ně nejdůležitější emoce a příběh a díky tomu může Teepee brát své písničkářské a folkové kořeny a posouvat je směrem k modernější muzice, aniž by hudba ztratila svoji autentickou duši.

Tata Bojs

Legendární kytarovka z Hanspaulky, neúnavní pěšáci rokenrolu a mistrovští tvůrci textů, které nelze zapomenout. Tata Bojs v uplynulém roce byli snad ještě akčnější, než kdy jindy. Vydali nové album Jedna Nula, kterou mnozí kritici hodnotí jako nejlepší album roku, doprovodili ho asi neúspěšnějším online koncertem v republice z pražského DOXu, nahráli jednu písničku s Anetou Langerovou a na letní scéně v Azylu78 vytvořili společné vystoupení s taneční skupinou Dekkadancers. Naprosto bez pochyb si proto letos Tata Bojs odnesli Anděla za Skupinu roku. Na turné vyrazí s vervou a do Telče dorazí se speciálním programem, vokalistkami a videoprojekcí.

Hrabě Monte Crazy

Hrabě Monte Crazy je alternativní rocková kapela z Nového Města na Moravě fungující od března 2018 složená z pěti nadšených muzikantů, kteří si libují v dramatické muzice a chaotických textech. K tématům, kterými se zabývají, patří například láska, rybolov nebo uzenyiny. Dle svých slov hrají spaghetti rock a karnevalový pop, čeká nás tedy pořádný nářez a alternativní chuťovka.

Milane, moc Vám děkuji za další skvělý ročník Prázdnin v Telči! Vám i všem dalším, kteří se podílejí na jeho přípravě a průběhu. Je opravdu úžasné být od začátku až do konce na festivalu, který je JAKO SEN... Krásný sen, ve kterém je člověku dopřáno nechat se unést mimo každodenní realitu a klidně třeba i vzlétnout. To díky Vám tu každý den přináší další a další vlnu blahodárné energie, která se postupně nabaluje, vrství, umocňuje, sčítá a násobí tak, že by jí člověk po návratu domů mohl plnit do lahví a rozdávat všem potřebným. Ještě nám zbývá těšit se na poslední zbývající večery letošních snových Prázdnin a už se začínáme (trpělivě, jak jinak) těšit na to, co pro nás natchystáte příští rok. Jak ráda se sem vracím! Jsem tu s Vámi šťastná a moc si toho vážím. Děkuji a přeji vše dobré!
Jitka

DRBY

Včera se pátek třináctého nepřijemně potvrdil. Zvukařům se rozbilo auto s naloženým pódiem v Třebíči, pořadatelka výprava tam odjela materiál přeložit do jiného a pódium se tak místo od devíti stavělo na Panském dvoře až od dvou odpoledne, takže borci museli stavbu takzvaně „speedrunovat“. Ale konec dobrý, koncert dobrý! Nebo spíš výborný!

Proslýchá se, že na dnešní koncert Tata Bojs se přijede ze Supraphonu podívat Michal Mák!

DÍLNY

Malba na výrobky z bavlny, panenkování s Editou – Vivianou na láně, Bobešova bludištvá dílna, korálky, sklíčka, skládání modelů, malování na kamínky a další. Přijďte si na dvorek Lidušky vyrobit hezký dárek!

		ZÍTRA
	Divadlo Basta-fidli Princezna z obrázků	
	Dan Vertigo Kolibríkův úlet	
	Cirk La Putyka Kabaret Dynamit	19:00
	Raduza na zámku	21:00

NEBOŽE 15. SRPNA